

Flickor till folkhögskolans huvudkurs?

Ett uppslag som förtjänar beaktande.

Det har talats om att folkhögskolan i Hemse skulle ta emot kvinnliga elever i vinterkurserna, och ryktet vill göra gällande, att detta skulle vara ett sätt att säkra elevtillgången i skolans huvudkurs. För att få veta hur därmed förhåller sig ha vi vänt oss till skolans föreståndare fil. kand. J. Jeppsson.

Han visar dar att en undersökning av möjligheterna att mottaga också kvinnliga elever i vinterkursen igångsatts, och att han för sin del tycker det skulle vara mycket lyckligt, om tanken kunde förverkligas.

— Visserligen anser jag, framhåller hr Jeppsson, att en sådan nyhet bör ha tillräcklig tid att förberedas, och strängt taget skulle vi ju knappast kunna vara klara att ta emot flickor förrän hösten 1937. Men såvitt jag förstår skulle skolan dock — naturligtvis under förutsättning av att styrelsen går med på förslaget — kunna ta emot flickor till andra årskursen redan nu i höst. Det erfordras inga extra anstalter i fråga om lokaler e. dyl. för en sådan anordning, men däremot skulle det ju behövas en lärare till, och det är bara bra. En ung lärare med färiska kunskaper och nya idéer, med entusiasm och optimism skulle betyda ofantligt mycket för skolan. På fastlandet ta de flesta folkhögskolor emot både pojkar och flickor. Där ha de vanligen inga svårigheter att få tillräckligt elevantal utan snarare att kunna ta emot alla. Man skulle alltså kunna tänka sig, att tillgängliga lärarkrafter bättre utnyttjades, om båda könen finge deltaga i vinterkursen. Nya extralärare behöfve för länet betyda blott en obetydligt ökad kostnad, då staten betalar huvudparten. Däremot skulle de ju som sagt med sina friska intryck från högskolorna o. s. v. bli en god tillgång för skolans undervisning.

— För de kvinnliga eleverna i en huvudkurs skulle, fortsätter hr Jeppsson, liksom

för de manliga, huvudparten laggas vid svenska språket, nya tidens historia, från franska revolutionen och samhällkunskap, alltså alltid aktuella ämnen och ämnen som äro nödvändiga för den som vill förstå sin egen tid. Någon timme om dagen skulle ägnas åt hushållsöromål och slöjd, men kursen skulle givetvis inte så domineras därav som de fristående kvinnliga sommarkurserna. Någon konkurrens mellan sommar- och vinterkurserna skulle det inte kunna bli, då kurserna till sitt innehåll bli så vitt skilda.

— Och intresset från flickornas sida?

— Ja, det är just knuten. Det är inte tu tal om att landsbygdens ungdomssammanslutningar och särskilt S. L. U. ha visat ett starkt och glädjande intresse för folkhögskolan. De ha kommit medlemmarna att känna behov av skolans undervisning, och därmed har också, tror jag, följt frågan från många flickor: »Varför kan inte vi få vara med i huvudkursen? Vi behöfve väl ökade kunskaper lika väl som våra bröder?». Men frågan är om detta intresse är tillräckligt starkt hos öns kvinnliga ungdom. Därpå hänger alltsammans. Kanse Gotlänningen kunde upplåta sina spalter för en diskussion av frågan eller på annat sätt söka driva fram den?

Den saken ha vi ingenting emot, tvärtom. Övertygade om vikten av att landsbygdens ungdom ges större bildnings- och utbildningsmöjligheter än hitills och att den tar vara på de tillfällen som sålunda erbjudas, föra vi med nöje frågan vidare och skola gärna bereda plats för eventuella diskussionsinlägg. Men folk i allmänhet och ungdom i synnerhet — och det är ju just ungdomen det här gäller — skriver ogärna i tidningar. Allra bäst vore därför kanske, om de flickor, som reflektera på att gå i folkhögskolans vinterkurs själva eller genom sina föräldrar sätte sig i förbindelse med skolans lärare.

För alla berörda parter och främst för folkhögskolans styrelse skulle det givetvis vara till stort gagn, om de för saken direkt intresserade på ett eller annat sätt gäve sig till känna och man sålunda finge en någorlunda klar föreställning om det verkliga intresset för saken ute i länet.